

Apărarea Națională

ORGAN SĂPTĂMÂNAL AL LIGII APĂRĂRII NAȚIONALE CRESTINE

Director:
Dr. DIONISIU BENEĂ
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Arad, strada Vicențiu Babeș No. 6.

Deviza noastră: „Hristos, Regele, Națiunea”.
„Vom lovi deopotrivă în Jidanul parazitărilor și în Românul necinstit
și înstrăinat.”

Apăre sub conducerea unui Comitet.
ABONAMENTUL PE UN AN:
Pentru plugari și muncitori — Lei 160
Pentru intelectuali — — — Lei 200
Pentru Instit. și fabrici — — — Lei 500

LA MADAGASCAR.

— Pentru ca să-și câștige mijloace de trai, românii sunt îndemnați să plece în Africa, — în timp ce jidanii și băncile lor distrug averea și vloga neamului, sub ocrotirea politicianilor. —

Va să zică am ajuns-o și pe asta, fraților! Să nu mai putem trăi în țara noastră sfântă și a strămoșilor noștri, ci să ne luăm calabalăcul și să pornim spre Madagascar! Ce vremuri ticăloase și pline de rușine! Adecă cum, d-lor politicieni? Asta e fericirea, cu realizarea căreia ați amestecat de zece ani încoace mintea bietului român? Asta înseamnă „consolidarea financiară” a țării? Să-l iei pe român de guler, — pe românul, care s'a jertfit, cu trup și suflet, ca să făurească țara aceasta, pe românul care a mușcat cu dinții din carnea dușmanului la Mărășești și și-a lăsat pe vârf de munți bucăți din trupul lui, numai ca să-și apere moșia și să înfăptuiască visul milenar al neamului: România Mare, — pe acest român, — zic — să-l iei de guler și să-l poțestă să plece în Africa, pentru că în țara lui nu mai e chip de trăit? Amar și vai de noi!

Ni s'a strâns inima de durere, când am citit ordinul guvernului, prin care îndeamnă pe români să plece în Franța, care li za trimite la rândul ei în o colonie a sa, în Madagascar, la muncă. Și ne-am pus întrebarea, dacă, într-adevăr, situația financiară a țării e atât de grea, încât să nu se găsească nici un alt mijloc de leuire a răului, decât acela al emigrării (părăsirii țării). Și am constatat, după cum ați putea constata fiecare dintre d-vstră, că măsură guvernului e cât se poate de neghioabă și de tâmpită, măsură, pentru care toate parti-

dele trebuie trase la răspundere. Iată de ce: Țăranul român e azi neapărat, într-o foarte grea situație materială. Aproape jumătate din locuitorii satelor noastre, chiar și cei în stare bună, sunt încărcăți cu datorii. Aici l-a adus politica partidelor, cari n'au putut întrona până azi o politică economică-națională și sănătoasă. Ce înseamnă această politică economică, națională și sănătoasă? Înseamnă că țăranului, după ce i s'a dat prin improprietăți pământ, trebuia să i se dea și capital, pentru ca să-și poată cumpăra animale și unelte de lucru, iar nu să fie lăsat să ia împrumuturi pe procente mari dela banca jidanului, care îi specula sărăcia; înseamnă că, imediat după unire, guvernele trebuiau să se preocupe de crearea unei burghezii românești, adecă de crearea unei clase de meseriași și comercianți români. Aceasta s'ar fi putut face, prin încurajarea și chiar obligarea tinerilor, ce au terminat școalele comerciale sau de meserii, de a se consacra branșei pentru care s'au pregătit, iar nu să se lase, ca să ajungă la o situație ca aceea de azi, când absolventul de școală comercială sau rămâne muritor de foame sau se face preot sau ofițer, iar cel de meserii, funcționar sau orice, numai meseriaș nu. Obligarea s'ar fi putut face, prin punerea de capital la dispoziția acestor tineri și prin acordarea unei situații privilegiate la eliberarea brevetelor, licențelor, etc., la sate și orașe, — cu alte cuvinte, prin

înăptuirea unei politici de naționalizare a statului. De această politică nu s'a ocupat, însă, nici un partid politic, și nici nu o are înscrisă în program, în afară de L. A. N. C. nici unul dintre ele. Ce înseamnă această politică de naționalizare a orașelor și satelor? Înseamnă: înlăturarea străinilor din ori ce ram de activitate, și favorizarea elementului românesc. Această înlăturare se face după principiul așa numitului „numerus clausus”, ceea ce atâta înseamnă că, într'un stat, funcțiunile și meseriile, etc., se pot ocupa de naționalități după numărul sufletelor ce-l reprezintă, astfel de exemplu: dacă într-o țară ar fi 10,000 români, 1000 unguri și 100 jidani, vor putea fi comercianți, funcționari, etc., 1000 români, 100 unguri și 10 jidani. Închipuiți-vă în ce situație s'ar afla azi industria și în general toată economia noastră, dacă s'ar fi aplicat această măsură de naționalizare a țării? Dar de s'ar fi scos din țară și toți streinii (jidani îndeosebi) ce s'au cuibărit la noi dela războiu încoace, străini dintre cari nici unul nu ia sapa în mâni ca să muncească la câmp, ci toți trăiesc după sudoarea ta, țărane român, care muncești și zi și noapte, numai ca să hrănești pe toate lighioanele cu sau fără perciuni? Da, cu sau fără perciuni, pentru că azi pe lângă jidani îți suge vloga, române și politicianul. Nu te-ai întrebat tu, vre-odată, la ce folosește turma asta de politicieni, cărora li-e teamă să spună, că

țara asta e a noastră și facem noi ce vrem în ea, și tremură ori decâte ori vr-un jidanaș se încruntă către ei, sau amenință cu anchetă din partea Ligei Națiunilor? La ce? Ca să încaseze diurne și să-și facă averi, în timp ce tu ești poțtit să-ți iei catrafusele și s'o ștergi hăt în Africa! După ce politicianul și-a încărcat averea cu dări și și-a vândut-o la dubă (tobă), te ia de spate și te îndreaptă prin Franța în Madagascar. Noi îți spunem; nu te duce! Stai în țară și vino cu noi în L. A. N. C. Vino cu noi, ca să curățim țara asta de tot ce-i putregai! Vino cu noi, ca să luăm de guler nu pe român, ci pe jidan! Iar pentru politicianul hoț, vino cu noi, că-l vom găsi noi leacul. Numai L. A. N. C. va fi aceea care va reintroduce pedeapsa cu moarte și va pune la ștreang pe toți cei ce își bat joc de țara aceasta, furând banii bietului contribuabil. Și numai L. A. N. C. ne va scăpa de mentalitatea celor ce au pus în parlament pe Zipstein și de a celor ce sunt în stare să facă pe Stere, ministru, iar pe Niemero-ver, mitropolit, numai pentru câteva voturi.

Române! Nu te duce nici în Franța nici în Madagascar! Stai și luptă cu L. A. N. C. pentru ca munca ta să fie răsplătită și pentru ca țara asta să fie a ta, pentru că tu ai făcut-o și la nevoie tu o vei apăra.

Păreri și constatări despre Jidani ale lui E. Renan.

În capitolul X: „Poporul acesta specific, care parcă ar fi fost creat ca să se împotrivescă în aceeași măsură aceluia care-l binecuvântă, ca și acela, care-l blastă, s'a svârcolit timp de patru ani (adecă în timpul luptelor cu Romanii) în astfel de spasmi, că istoricul șovăește între uimire și groază.” Neliniștea și spasmiile aceste îi fac pe jidani să fie fermecași și elementele hotărâtoare în revolte și revoluții în toate inovațiile demoralizatoare, alteratoare, disolvante în tot locul, unde s'au acutizat acești oameni, cărora nici-cum nu le poți face pe plac.

Tot în acest capitol: „Religiile aceste absolute, cum sunt iudaismul și islamismul, nu suferă conlucrare (participare). Dacă nu stăpânesc, se plâng de prigonire. Dacă se simțesc prole-

jați, devin pretensivi și nuzesc, ca să facă altor culturi din jurul lor viața imposibilă”. Și astăzi jidănimea folosește toate mijloacele (Literatura, presa, francmasonismul etc.) pentru distrugerea creștinismului. Drept recunoștință pentru privilegiile, pe care le avem în imperiul roman: „Stăpânirea Romană și jidănimea ortodoxă erau una cu alta în antagonism necondiționat. De cele mai deseori jidanii erau cei încrezuți, ironizatorii și provocatorii. Ideia dreptului comun, pe care Romanii au purtat-o cu ei în germen, a fost antipatică stimătorilor riguroși ai Thorei.” Deci și pe atunci, jidanilor le trebuiau privilegii, se considerau neamul superior, infalibil și prețindeau să recunoască și ceilalți aceasta.

Tot în capitolul X. vorbind Renan

despre gloata evreiască din Ierusalim, afirmă și aceste: „s'a încălzit până la acel grad al exaltației, decât care istoria nu cunoaște mai incandescent.” Ce pericole cuprinde această capabilitate de exaltare unică a jidanilor pentru țara noastră (unde locuiesc mase mari și compacte dintre ei) în momente critice, având în vedere ura imensă, cu care ne onorează.

Mai departe: „Răscoala lor (a jidanilor contra Romanilor) a trezit în popoarele Siriei o alipire de două ori mai mare la imperiu (roman). Ura, cu care și-au umplut jidanii încontra lor vecinii, a fost deajuns, ca să le ridice dușmani nu mai puțin periculoși decât legiunile (romane)...”

„Florus (procuratorul, guvernatorul roman al Iudeei), după cum afirmă Iosephus (un scriitor jidan), a dorit războiu de distrugere, care să facă să dispară de pe fața pământului tot neamul jidănesc”. Asta dovedește,

că jidănimea a convins pe Romani, care urmărea împăcarea, conlucrarea și bunul mers al națiunilor ajunse sub sceptrul lor și nici decum asimilarea lor forțată, că este o nație așa de netrebnică, de stricătoare în măsură cât mai mare, așa de punătoare de piedeci în înaintarea spre bine, încât este necesară pentru binele omeniei nimicirea lor totală.

În capitolul XI: „Jidanii s'au grupat în bande și au prigonit... ei în Philadelphia, Hesebon, Gerase, Pella, Scythopolis pe Sirieni; au pustit de-a lungul și dealatul Decapolis-ului, departamentul Golonit-ului, au dat foc Sebaste-ului, Ascalo-ului, au distrus Anthedon-ul și Gaza. Au aprins satele, au omorât pe oricine, care n-a fost jidan.” Deci țărani se pricep minimal nu numai la devastările și distrugerile sufletești, exercitate asupra popoarelor, care îi adăpostesc și-i țin în spate, ci și la cele materiale.

Data Sfințelor Paști.

Țara întreagă, dela un capăt la altul fierbe și se agită pe tema datei sărbătoririi Sfințelor Paști.

Au existat preteste din partea unor oameni politici, doritori de zarvă și turburări; pe-alocuri s'a ridicat, amenințator, vocea poporului înrăutățit în păcatele și fărâdelegile lui; glasuri răsele au porut chiar din câteva mănăstiri obscure și solitare, din partea unor monahi „săraci cu duhul”...

Sf. Sinod, — cel mai înalt for al bisericii creștine, — sesizat la timp, a căutat să restabilească liniște în biserică și prin hotărârea din 21 Ianuarie, a statornit ca *sărbătorirea Sf. Paști să se facă, în acest an, în ziua de 31 Martie*. În interesul liniștii în biserică, Sf. Sinod a luat măsuri de înlăturare a oricărei urme de răsvărire, în legătură cu această chestiune.

Dar, și după această definitivă hotărâre a înaltului for, s'au mai ivit pe ici pe colo spirite neînțelegătoare — „cincimaștii” (acei ce susțin sărbătorirea Paștelor la 5 Mai) — cari, ajutați chiar de o parte a prești din Capitală, au încercat să desmintă argumentele din enciclica Sf. Sinod, în baza căreia s'a stabilit sărbătorirea Sf. Paști la 31 Martie.

Meditând serios asupra acestor turburări din sânul bisericii, — fără a judeca deocamdată chestiunea în fond — vedem cât de ridicule și nejustificate ne apar.

Avem impresia că în această țară s'a pus capăt tuturor relelor și neajunsurilor de care suferim; că totul s'a schimbat în bine, și că nu ne-a mai rămas decât o singură grijă: când să serbăm Paștele.

Șarlatanii cari caută să ațâțe poporul ignorant pe tema schimbării calendarului nu urmăresc altceva, decât să tragă foloase personale din turburarea mulțimii. Răul cauzat de ei este însă nespun de mare, pentru că se resfrânge asupra celui mai important așezământ al nostru, asupra bisericii.

Tempurile critice, abătute în ultimii ani asupra țării noastre, au fost înfățișate de acești șarlatani, — dușmani ai credinței strămoșești, — ca o pedeapsă cerească pentru... schimbarea calendarului...

Orice minte sănătoasă vede, însă că nu în schimbarea sau neschimbarea

calendarului stă binele sau răul, puterea ori slăbiciunea omenilor.

De ce mai de grabă să nu credem că pedeapsa, — dacă timpurile rele le socotim pedepse divine, — nu ne va fi dată pentru faptele noastre urâte pentru îndepărtarea de biserică și Dumnezeu, pe care o vădăm la fiecare pas?

Schimbarea calendarului, cu fixarea Sf. Paști la 31 Martie, este făcută în deplină concordanță cu canoanele și practica Sf. noastre biserici și temeinicia ei este lămurit documentată în cartea pastorală a Sf. Sinod, care poate sta la îndemâna ori căruia va voi să se adreseze parohului respectiv. Potrivit Sinodului dela Nicea, Paștele se serbează întotdeauna în prima Duminică după luna plină, a echinocțiului de primăvară. Calendarul ne arată anul acesta echinocțiul de primăvară la 21 Martie, iar luna plină la 25 Martie. Prima Duminică după luna plină, va fi deci la 31 Martie, când trebuiesc serbate Sf. Paști.

Nu trebuie să se facă nici o legătură între Paștele creștin și cele evreiești. Bunii creștini să asculte de rândul ăla pus de I. P. S. Patriarh, de Mitropolit și de Episcopi țării.

Sf. Sinod, după cum învață biserica, este infalibil (fără de greșală). Și chiar dacă membrii Sf. Sinod n'or fi asemenea cu îngerii și cu serafimii, — căci sfințenie deplină e numai sus în zările senine ale Cerului, — ei totuși sunt exponenți învțăturilor de dogmă și morală ale Bisericii și vor fi știind mai mult decât toți „cincimaștii” zilelor noastre.

Creștinii! Nu turburați viața bisericii, clădită pe temelia atâtor jertfe, ci urmați rânduelilor hotărâte de capli ei.

Unde mergem?

Ne umple de griji vestea tristă că la prevederile bugetare de 3 miliarde 200 milioane lunar, încasările corespunzătoare au fost în lunile Ianuarie și Februarie de circa 900 milioane lunar. Deci deficitul este de peste 2 miliarde pe fiecare lună.

În afară de aceasta, bugetul C. F. R. prezintă un deficit de încasări de circa 500 milioane lunar.

Din cele de mai sus, se vede că numai în două luni de zile bugetul general al Statului e în deficit cu 5 miliarde lei. Suma aceasta reprezintă 1/3 din totalul împrumutului extern.

Ceeace înseamnă că — dacă proporția deficitară se va menține — întregul împrumut extern, destinat investițiilor de refacere, va fi în întregime înghițit de enormele goluri bugetare înainte chiar de valorificarea noii recolte.

cezii), în fruntea unor legiuni, în sulurile (de papyrus; adică în registrele) cărora, dacă le-am putea ceti, ne-am întâlni cu numele mai multor străbuni, a călcat în picioare fortăreața semismului, a croit asupra teocrației (jidănești), asupra acestei cea mai de temut inimice a civilizației, cea mai grea înfrângere, pe care a meritat-o.

Acest Titus iunior ni se înfățișează ca o figură impunătoare. Din modul, cum a dus el lupta contra răsvărișilor jidani, cum s'a comportat după învingere, se pot trage concluzii de actualitate. „Conducătorii” noștri de azi ar avea totul de învățat dela el: demnitatea în funcțiune, tăria de voință, adorarea imperiului, la legile și întocmirile căruia ținea cu sfințenie, i-au făcut posibil a rezista tuturor ispitelor mari și numeroase și a se menține încontinuu pe calea impusă lui de datorințele lui de comandant, bărbat de Stat și mândru și conștient cetățean roman. Jidănimia și atunci — ca acum — se apropia prin reprezentanți potriviți de cei mari și tari și căută, ca să-i câștige prin numeroase mijloace fără

Galeria Politicianilor

Costa-Foru.

(Portret).

de Vintilă Petrescu Vrancea.

Stălpul umanitarismului din cușorul sărindar, rușinea noastră, pentru că din păcate e român, doctrinarul talmudului și inițiatorul Ligii „Drepturile Omului”, canală fără de pereche, acesta este Costa-Foru, democratul stângii și reprezentantul comunismului importat din raiul sovietelor.

Fost pe timpuri gazetar. Astăzi scrie doar băfind nația, care i-a dat viață, înjurând studenții și armata, care se opune invaziei socialismului roșu; scrie, aducând elogiul, tuturor secăturilor internaționale, și vorba lui, are greutate la întrunirile pornite pentru amnistie, căci toți prietenii de altă dată, au nevoie de clemența regală.

Bujor, Boris, Ștefanoff, și Dobrogeanu Gherea, acei cari au ruinat ani de zile, temelia țării, ticăloșii ce au crezut că pot face aici, un stat federal și o republică comunistă, au nevoie de iertarea mutilaților de război, pentru ca mâine, scăpați dela Doftana și Jilava, în cap cu Stere, și ceilalți rămași necondamnați de justiție, să înceapă mișcările de stradă, spre a întrona umanitarismul sectelor parazitare, tolerate de îndolența românească spre a întrona nemernicia.

Și în capul acestor svârcoliri muribunde, tovarășul Costa-Foru, cu popularitatea ce o are printre jidani, lucrând în numele nostru și-a tuturor intelectualilor, se crede îndreptățit de a cere amnistia generală, pentru a scăpa de osândă, drojdia societății de astăzi, criminalii de mâine, ce s'au jurat că vor trece prin foc și sabie, pe toți acei ce s'or încumeta să le stea stavilă.

Gvernul neputincios privește desfășurarea steagului roșu; armata gonită de la Nistru din ordinul lui Stere nu poate opri puholul leprelor; studențimea flămândă după dreptate și amenințată cu închisorile, de francmasonii din capul internelor, nu se poate agita, în schimb tovarășii lui Flueraș, lui Cristescu și alții, nesupărați de nimeni, cântă internaționala în uimirea vechilor luptători.

Și Costa-Foru, sadios rade, ca o fată mare. În el s'a procreiat doctrinele talmudice, din ziua când, și-a

căsătorit fica, dând-o unui jidan, în el, trăește cea mai specifică lașitate. Nebun, bătrân, a găsit un reazim în iudele umanitare, și iudele au găsit în el, omul care pentru un pumn de arginți să-și vândă conștiința. Renegatul credinței strămoșești, Costa-Foru, ticălosul ce poartă nume românesc, n'are nici în clin, nici în mănecă, cu crucea sau datinele noastre. Născut creștin, va muri jidan. În afara guvernului ce temporal e la cârmă, trăește conștiința românească, neîntinată, și murdărită în afacerile politicianilor; trăește, suprema lege a pământului, iar fiul, ca altă dată părinții, vor face din trupurile lor zăgaz invazelor celor de dincolo de Nistru, iar celor de aici le va înălța spânzurațoarele.

Atunci, să te vad Costa-Foru, pe unde vii mai scoate cămașa? Ai fost singurul apărător a lui Manciuc, slogura canalie care ai luat apărarea unei brute. Măine, ce român, te va apăra în fața noastră, în fața noastră bi-cluță de harapnicul lui Iuda? Măine Costa Foru. vor flutura flamurile roșii ale noastre, nu ale comunistilor, simbolul luptei ce începem contra tuturor mișellor; mâine va fi amar de tine, și amar de toți reprezentanții legilor de protecția parazitismului.

Până atunci scrie, și agită țara! Cu cât vei întinde mai mult, cu atât va fi mai lute ziua sorocită pierzaniei ticăloșilor, triați de vechii luptători și însemnați pe frunte, cu semnul morții. Scrie Costa-Foru, scrie și injură! Măine fiu pe pace, vei înghiți toate murdăriile de astăzi, și de ieri, a celor din sleahta ta, și cari din toleranța politicianilor, au scăpat teferi; scrie Costa-Foru, căci pe noi nu ne vor înspăimânta legile protecției tuturor mișellor.

Cuvinte adânci.

Din înțelepciunea poporului.

Lenea și viciile macină multe sudori și vieți.

Când ești în lanțuri, oricare ar fi felul lor, nu zmuști de ele că vă intră adânc în carne.

Este caracteristic pentru mentalitatea și imodul de-a proceda, al jidanilor, că și-au ales momentul de-a se răsvări în contra Romanilor în timpul domniei monstrului Nero, fiind, se vede, convingși, că nebuniile, cruzimile și desfrânările aceuia au demoralizat și slăbit înrădăta imperiul roman, încât înfrângerea lor criminală are sorți de izbândă.

Acela, care a învins pe jidani, ucizând la urmă un număr enorm al lor, care a dărâmat Ierusalimul anul 70 d. Cr. a fost Titus, fiul lui Titus Flavius Vespasianus, care din comandant încredințat de Nero cu conducerea legiunilor contra jidanilor ajunsese cu puțin înainte, în urma unei război civil sângeros, împărat al Romei. Titus, care reprezenta partea de inițiativă și energie, a luptat alături de tatăl său. Flavii erau Gali de origine din Gali Cisalpină (Lombardia de azi din Nordul Italiei), iar Gali au format substratul etnic al Francezilor. Iată ce zice E. Renan despre Flavi îndată după descrierea alaiului de triumf al lor: „Învingerea a fost în adevăr deplină. Un comandant din rasa și din sângele nostru, un om cum suntem și noi (Fran-

scrupule, pentru a li putea servi cu folos la dobândirea de privilegii în paguba celorlalți, de iertare a crimelor, a — contravențiilor, — de ocazii de câștiguri mari. În jurul celor doi Titus încă era o ceată de jidani, între cari Agrippa II., membru al unei familii jidănești domnitoare din Palestina, sora lui: Berenice, o femeie frumoasă, plină de farmec și de rafinament aristocratic, Titus Alexander, care (deși jidan) ajunsese proconsul al Egiptului, și Iosephus, istoricul vestit. Cunoscând finutul de solidaritate perfectă, una dintre cele mai însemnate caracteristici ale acestui neam, este sigur, că aceștia — folosindu-se de considerația, de care se bucurau la Titus iunior și de iubirea, ce a știut să-i inspire vicleana, intriganta, jidănească Berenice (era cât pe aci să ajungă soția lui Titus) au luptat din răsuputeri pentru a abate de de-asupra nației lor perderi, umiliri, distrugeri. Dar Romanul mândru, conștient, și dârz nu s'a lăsat scos cătuși de puțin din drumul arătat de datorința lui întreagă. Va fi fost el complexant, pre-

venitor în sens de viață socială cu jidanii înșirați mai sus, care, sigur, îi oferiau ocazie de conversații agreabile, distractive, — se va fi folosit, poate, de farmece aureolate de finețe, rafinament, iscusință, cultură, ale iehovaicei Berenice. Dar în politică, în interpretarea datorințelor sale, impuse de starea și poziția sa, a fost întratabil, de neapropiat: a ucis milioane de jidani, li-a devastat, li-a luat tot, ce-a putut, i-a umilit cât s'a putut mai mult prin profanarea lucrurilor celor mai sfințe, prin aruncare în sclăvie, punere la lucru zilnic. Templul din Ierusalim, locul de pelerinaj anual al jidanilor din lumea întreagă, l-a dărâmat până în temelii, Thora și alte obiecte sfinte și scumpe din templu au fost purtate în cortegiul lui triumfal.

Ce replică aveți voi, nemernici și așa de numeroși șabăsgoimi din sânul nației noastre, care, conduși de lăcomia diavolească de câștig; de desfrâu, de idioată ambiție de înconștiență, ajutați jidănimia scârboasă și criminală în opera ei de distrugere și înlocuire a nației noastre!? D-rul P. L.

„In treacăt“.

Scrisoarea de dragoste.

Scrisoarea de dragoste de mai jos, este scrisă de un june dus cântă, căruia i-a rămas drăguța acasă, și cum dorul ce-l poartă bietul Trifu — căci așa-l cheamă pe fecior — e prea greu pentru o inimă de douăzecișina de primăveri, îl ușurează prin stropii de dragoste ce-i trimite Lenuței din depărtare...

Iată scrisoarea:

— Prin puținele rânduri, scumpă Lenuță, i-ți trimit multă și dorită sănătate, dela Bunul Dumnezeu și dela al tău iubit, Trifu Căpățână, care fiind departe, nu mai poate să-ți vorbească nimic; să te întrebe cum trăiești, te mai dor măselele și ce-a mai lucrat astăzi tată-tău, cum o făceam mai în fiecare seară pe când eram acasă.

Tu scumpa mea Lenuță, tu sufletul meu bun, nu cred că ști cum e viața asta cătănească, nu, nu o cred, fiindcă nu ai fost niciodată îmbrăcată în Kaky, nu ai mâncat niciodată menajle din gamela cătănească și nu ai făcut niciodată instrucție cu arma. Și, de-aceia, iartă-mă, că așa de rar i-ți scriu, dar numai Dumnezeu am vreme, când am repaos, î-mi omor păduchii din cămașă, gândindu-mă la tine la ochii tăi negri ca scrumul, la buzele tale roșii ca păradălsa coaptă, și mai dulce ca mierea.

Zău, am avut de gând, să desertez din cătănie și să vin acasă, să te iau pe tine de muiere și să plecăm unde ne vor duce ochii și picioarele, însă gândul, că mă vor da lipsă la apel, apoi dezertor, mă face într-una să mă las de planurile mele, cu toate, că aș fi cel mai fericit om de pe fața pământului, când m'aș vedea cu tine laolaltă, eu să țin de coarnele plugului și tu să porți de frâu pe Nonius, care ști, nici când nu ține breazda la arătură. Și-apoi când și când, să ne pupăm la capătul holdei, dupăcum a făcut Adam și Eva, pe când erau în grădina raiului. Dar despre rai, nu-ți povestesc multe, că tu ai învățat la școală, cum afurisita de Eva a înșelat pe Adam ca să îmbrace din măr, la îndemnul diavolului și, cum Dumnezeu s'a mâniat și le-a dat cu piciorul din rai.

Domnul Căprari Zamfir, iar a pus eri o sfântă de bătaie pe mine, de am văzut numai stele verzi. Și pentru ce? Pentru singurul motiv, că nu știu să fac salutir. Așa zice el. Eu spun mai bine, că pentru-că nu i-am dat un sutar din banii ce mi i-ai trimis tu pe ascuns fără să știe scârnuva de mamă-ta.

Ascultă dragă! Cred că nu te superi că-ți scriu așa de mult, dar ști că nu întotdeauna am vreme, acumai ales o fac, fiindcă Domnul Căprari Zamfir, eri după amiază, a plecat în un detașament, de unde rog pe Dumnezeu să nu-i mai întoarcă.

Te rog, așteaptă-mă și nu te mărita, că dacă aș ști, că te vei mărita după altul, m'aș face moarte singur. Dar nici tu nu o vei duce mai bine, și dacă nu altcum, te va bate un Christos, că prea mult te iubesc.

Inchei cartea și, dragă Lenuță, mai fură dela ai voștri niște bani și mi-i trimite pe ascuns, iar dacă te întâlnești cu Mama, spune-i sănătate dela pulul ei Trifu.

Cu toată stima și salutare;

Trifu Căpățână

Veți înțelege stimate cititor, că scrisoarea de mai sus, care este autentică, conține atâtea dragoste de te otrăvește

IOAN LOTREANU

Sfaturi către țărani.

1. Pentru gospodăria casei.

Legumi sau zarzavaturi trebuie să cultive fiecare țaran, care are o grădină lângă casă. Munca aceasta se cade să o facă femeia cu copiii, cari sunt mai mult acasă și au totdeauna timp rămas și pentru lucru în grădină. Căci e o adevărată rușine, când o femeie dela sat, cu destul pământ lângă casă, nu are la îndemână în grădina ei toate legumile, cari îi trebuiesc de primăvara până toamna, ba pe multe nici nu le cunoaște. Nu e deci mirare, dacă în atâtea case, femeia nu știe găti o mâncare mai gustoasă și mai sănătoasă, sau dacă țărancele noastre ajung să se milogească sau să dea bani la străini pe legumi, pe cari cu foarte puțină muncă le pot cultiva singure lângă casa lor. Știu, un sat, și de acestea vor fi mai multe, unde Românii aleargă ca cioarele pe urma plugului pe locul, de pe care au scos țărani nemți ceapă! Rușine!

Cauza acestei stări triste poate fi, la o foarte mare parte a țărancilor noștri, uneori și lenea, care mai ales astăzi e mare doamnă, dar e și neștiința. Neștiința are leac: învățătura. Aceasta se poate câștiga sau din cărțile de propagandă populară sau apoi învățăm uitându-ne cum lucrează alții pricepuți în ale grădinăriei. Mare folos pot aduce școalele primare pentru deprinderea țărănilor noștri cu legumăritul. Școalele au pământ sau cel puțin o grădină. Învățătorul sau învățătoarea, cari trebuie să iasă din școalele normale și cu cunoștințe temeinice în ale legumăritului, sunt datori după lege să cultive cu copiii la școală o întindere de pământ cu legumi. Cunoștințele din legumărit sunt de sigur de mai mare folos decât cunoașterea răurilor sau bălților de prin Africa sau alte părți ale pământului. După ce vom crește câteva rânduri de copii și mai ales de fete deprinse cu cultura legumilor, le va fi rușine și când vor fi mari să nu aibă grădină cu legume lângă casă.

Cultura legumilor e de folos mare și pentru sănătatea noastră și pentru cruțare sau economie. Omul nu e nici flară, care să se hrănească numai cu carne, nici bou să mănânce numai plante. Intocmirea corpului omenesc e astfel, încât el are trebuință, în clima în care trăiește poporul românesc, și de carne și de legumi. De câteori nu auzim și la sate, mai ales în dulcele cel mare, pe unul și pe altul plângându-se, că s'a săturat de carne, altul se plânge de stomac, că i s'a aplecat (s'a ciumurit). Nu e mirare, pentru-că Românul, fără a fi un mâncător mare de carne ca Ungurul sau Sasul, în anumite părți ale anului mănâncă prea multă carne, căci nu are și destule legumi lângă ea și femeia lui nici nu știe găti (fierbe) multe mâncări cu legume. Cât de stricăcioasă poate fi uneori mâncarea mai numai de carne vedem și de acolo, că la multe boale medicul o oprește de tot. Noroc că mai e și laptele.

Dar neîntrebuintarea legumilor în nutreala noastră însemnează și o pagubă bănească, căci carnea e cu mult mai scumpă decât legumile prăsite de noi, în grădina noastră. Deaceia, ca să ne săturăm, cu o mâncare și sănătoasă, și mai ieftină, să mănâcăm totdeauna lângă carne mai puțină multe legumi.

2. Legumăritul și negustoria.

Cultura legumilor este și un izvor de câștig bun pentru țărani din apropierea orașelor. Un iugăr de pământ bun sau care se poate face cu muncă bun dacă e așezat lângă apă curgătoare, ne aduce cu mult mai mult folos bănesc cultivându-l cu legumi, decât cultivându-l cu cereale sau chiar cu plante de nutreț. Se înțelege, că și acestea trebuie în gospodăria țaranului, dar omul prevăzător trebuie să caute, ca din o parte a gospodăriei lui să scoată și un câștig bănesc mai mare. Moșia nu se poate întinde, așa că ajungând să se împartă la copii, fiecare va avea mai puțin decât a avut părinții, iar nepoții acestora și mai puțin. Exproprieri

și improprietăririi s'ar mai putea face numai puține și în puține locuri, așa că în nădejdea lor nu ne mai putem lăsa.

De altminteri toți cei din apropierea orașelor din Ardeal, ca și din Vechiul Regat, am văzut și mai putem vedea și-acum, ce folos mare aduce legumăritul, dacă privim la Bulgarii veniți la noi, ca să cultive legume și să scoată de pe un iugăr de pământ încalzit și mai mai mult decât scoate Românul de pe iugărul cultivat cu cereale.

Legumăritul e mai bănos și pentru-că creșterea legumelor nu atâră așa de mult ca a cerealelor de mersul timpului. Adevărat că legumele cer apă, apă și iar apă. Dar dacă nu ploaie, omul priceput se folosește de apă curgătoare, lângă care e locul cu legume. Doar și Românul poate face ceea ce face Bulgarul în privința aceasta, așa că nu are să-l pese de ani secetoși.

Celce cultivă legumi în mod rațional încasează după ele bani în cursul anului întreg, ceea ce nu se poate zice despre cereale, fân, etc. Afară de aceea legumăritul deprinde pe om cu hărnicia și cu dragostea de rândueală. Pe locul cu legume e mereu de lucru și încă lucru care cere mereu chibzuală, dacă vrem folos mare după munca noastră.

Și la depărtări mari de oraș se poate face la sate legumărit negustoresc, dacă e teren lângă apă curgătoare. Dar atunci ar mai trebui ceva: o cooperativă (tovărășie), ca să se poată cumpăra mașini și pentru uscarea sau pregătirea conservelor de legumi ori pentru a trimite pe cineva din sat, ca să învețe anume lucrul acesta. Mai trebuie ușurat și transportul pe calea ferată. Pentru așa ceva nu e încă desul de luminat Românul, care nu se rușinează când vede pe locul lui din grădină răsărind numai brusturi, urzici, lobodă și alte burueni.

Faceți sămănăturile la vreme.

Sunt unele lucruri, pe cari parcă ți-e silă să le mai pomeniști, atât se înțeleg de ușor. Dacă plugarii noștri ar ține seamă de cele ce pătesc în fiecare vară, ar mai avea oare nevoie să le amintim că trebuie să-și facă sămănăturile la vreme?

De la exproprierie încoace, rar grâu țărănesc să nu fie huchit de arșița lui iunie sau supt de gândaci.

Fiind sămănat târziu — uneori prin postul Crăciunului — grăul nu are vreme să crească destul, în cât arșița și cărbușii îl găsesc abia în lapte și plugarii se aleg mai mult cu codină, de cât cu boabe pline.

Aceiași lucru cu orzul și ovăsul. Cu porumbul, însă, e și mai rău, căci pe lângă pagubă, se mai aleg sătenii și cu pelagră, de care mulți sufăr și se chină ani de zile, necercetați de nimeni, până ce își pun singuri capăt vieții. Mă rog, vorba aceea: când nu faci lucru la vremea lui, toate merg deandosealea.

Că doar fiecărei burulene de pe fața pământului i-a sorocit Dumnezeu o anumită bucată de vreme, în care să poată crește și să ajungă la rod. Ori, dacă noi ne facem mai cu cap și vrem să lucrăm împotriva Firii, nu trebuie să dăm vina pe nimeni, că munca noastră se îrosește în vânt și sărăcia se ține lipită de noi.

Se samăna în mustul omătului și fără nici o frică de brumele târzii: grăul de primăvară, orzul, lucerna, mazărea, mazăricea, trifoiul, ovăzul, cartofii timpurii și porumbul american.

Rugăm achitați abonamentul.

Dela C. F. R.

Dir. Generală cu suplimentul la „Foaia oficială“ Nr. 374

din 28 | I | 929, a fixat noua normă pentru stabilirea primelor cari s'au împărțit în două categorii, și anume: generală și specială.

I. Prima generală să socotească la întreg personalul administrației.

II. Prima specială să socotească la personalul executiv din serviciul exterior de mișcare care și ea să împarte în cinci categorii — (a, b, c, d, e) — care încă sunt de 4 feluri și anume:

1) Prima specială de circulație.

2) Prima specială de manipulație de mișcare.

3) Prima specială de manipulație comercială.

4) Prima specială de parcurs.

și se socoteste fiecare înmulțindu-se cu coeficienții respectivi stabiliți de D. G. după funcțiunile ce îndeplinește fiecare și nu după grad.

O mai mare nedreptate nici nu s'ar putea să se facă și iată pentru-ce:

1) Un impiegat de mișcare cl. I cu salariu de bază 750 lei, la serviciul exterior de mișcare are prima de bază 1328 Lei plus 663 Lei prima specială total Lei 1991 același impiegat de mișcare care din interes de serviciu este mutat la serviciul central, care neavând prima specială primește numai 1328 lei lunar și numai în cazul când face 40 ore suplimentare primește un plus de 531 Lei. Dar atât în primul caz cât și — în special — în al doilea caz după socotelile de mai sus funcționarul au primit în luna trecută dela 500—1500 mai puțin ca înainte de a se reglementa această primă. Avem informații că în luna Februarie vor mai scădea cu 10% iar în luna Martie cu 25%.

Noi întrebăm D. G. oare cu ce justifică aceste scăderi de plată în general și în special micilor funcționari pentru-că este de notat că acestora li-s'a făcut nedreptatea cea mai mare, nu cumva cu stabilizarea leului?

Aici spunem noi categoric că nu! Aceasta nu a folosit decât — precum am arătat și în Nr. trecut al ziarului nostru — jidanilor cari întreprind acțiuni de comerț sigure de reușită, pe cât timp funcționarul și mai departe gem în mizerii și datorii.

Noi credem altceva, noi credem că aceasta este pusă la cale de anumite persoane pentru a excita mizeria, pentru a provoca nemulțumirile și a agita spiritele contra actualului regim.

Este foarte bine, în politică nu se cruță armele cu cari se atacă adversarii, dar oare nu este aceasta egală cu o crimă? Oare pentru a ajunge scopurile în politică este permis ca să aduci la dezastru, să gonești în mizerie, să răpști în mod indirect — mișelesc — bucata de pâine din gura micilor funcționari?

Nu! Dilor din D. G. Nu este permis, nu este uman și nu este omenesc a vă folosi de asemenea apucături și protestați cu toată energia contra acestor tendințe.

Cerem ca d. Ministru al Comunicațiilor să se sesizeze de acest caz și să impună Comisiei pentru stabilirea primelor că dacă nu poate majora salariul funcționarilor cel puțin să respecte cele avute, reducerea fiind inadmisibilă între împrejurările de azi.

Asigurați un tral mai omenesc funcționarilor și veți fi siguri de sprijinul acestora ei vor ști să-și facă datoria.

*

Am ajuns în fine să avem și noi românii personal bineechipat la C. F. R. Oricine ce-ar zice, dar ți-e drag să vezi uniforme, și vor fi totdeauna stimați și iubiți, cei cari le poartă, cu o condiție însă ca în prima linie ei înșiși să se stimeze și să se prețuiască.

Știm însă cazuri că unii d. cfrști abuzează de frumoasa uniformă, ca să își arate prin purtarea ei, rangul pe care nu-l au.

Rugăm deci Inspekțiile M. T. L. să controleze dacă mai există acel abuz și să pedepsească pe cei vinovați, cari prin procedura lor fac mult sânge rău și dau anză la nemulțumiri între semenii sau colegii lor.

Comunicat.

Intrunirea publică dela 24 Martie — pe care L. A. N. C. urma să o țină la București — se amână.

Activitatea propagandei și organizației, va continua, pe baza programului stabilit de Consfătuirea dela 2 Februarie a. c.

Răspândirea publicațiilor, în primul rând a organului central „Apărarea Națională” — care stabilește legătura între toți membri — este obligatorie: în interesul susținerii L. A. N. C., a cărei misiune este să formeze conștiința națională unitară a tuturor Românilor, în luptă contra parazitismului jidănesc.

Noua organizație a „Frăților” — pusă sub supravegherea Vice-Președintelui L. A. N. C. Prof. Dr. N. C. Paulescu — va fi activată pe cât mai mult, prin răspândirea „Statutului” lor, ele fiind unul din mijloacele cele mai utile pentru formarea unității de conștiință și de acțiune a nației românești, în lupta de apărare a culturii și existenței sale naționale primejdiate.

Fiecare membru al L. A. N. C. este răspunzător față de organizație și de propria sa conștiință, de îndeplinirea îndatoririlor sale: dovedită prin muncă pozitivă, de orice moment.

Nu face parte din L. A. N. C., cine nu muncește pentru îndeplinirea scopurilor ei pozitive.

Președintele Suprem al L. A. N. C.
A. C. CUZA.

Din Peregul Mare.

Agitația unui preot romano-catolic contra limbii române.

Preotul Iosif Bidó după mamă Hofman, căci tată nu are a publicat în foaia svăbească din Timișoara „Bäner Tageblatt” No. 96 un articol intitulat „Educația germană copiilor germani”. Estragem din el următoarele pasagi: „De un învățământ pur românesc în școală, cum și în grădina de copii s'ar putea să fim dispensați. Aceasta este minimum ce am putea cere.

Copil nostru nu sunt obiecte de experimentat, mai ales pentru experiențe ce până în prezent au dat greș și bine înțeles vor da greș totdeauna, sau vor să ne îndoiescă copiii noștri?”

Întrebăm autoritățile școlare și în-deosebi siguranța statului, că a luat măsurile necesare față de expresia o-braznică a numelui preot, „că prin limba română băștii germani se fac idioți? Ori nu constituie acest articol o agitație fătășă contra limbii române și deci contra intereselor supreme ale statului? Nu avem destule elemente venite de peste graniță cu idei sub-verse și care pentru bani străini sapă temelia statului român? Se permi-tem și astfel de obrăznicii să se co-mită și din partea acelor pe cari sta-tul îl plătește cu zeci de mii la an? Noi cerem o aspră anchetă contra acestui preot, atât dela autoritățile școlare, cât și dela cele de siguranță în-deosebi. Comuna Peregul-Mare este la frontieră și deci acest individ, care e născut în comuna Giulvăz din Banat nu mai are loc aici. Ar trebui trimis în patria lui Horthy, căci e mai ușor să-l trimitem peste graniță decât să-l lase autoritățile să submineze statul român. Ori părinte! Așa propagi iu-birea deapropelui? Dragostea de țară? Imi pare că al la an venit în statul român vre-o câteva sute de mii de lei. Nu ești mulțumit? Atunci te vom învăța noi minte. D-Ta știi ro-mânește! Așa e? Nu ai ajuns să fi idiot?”

Informațiuni.

M. S. Regina Maria, însoțită de A. S. R. Prințesa Ileana, au plecat Joi în 14 Martie la ora 10 și 45, cu Sim-plonul, la Paris, de unde vor merge în Bretania, la St. Briac, spre a vizita pe A. S. I. Marea Ducesă Kyrill, sora Maestății Sale Reginei.

Dela St. Briac, Maestatea Sa va pleca în Spania, fiind invitată de su-veranii Spaniei.

Mare necaz! A dispărut stăpânul casei. Trece o zi, două, apoi 5 și nouă și mai multe chiar și domnul nu mai apare. Intr'o bună zi dimineața, deodată începe servitoarea să zbiere: „cucoană, domnul este mort sub pat.” Cucoana se uită răstit și muștrător la servi-toare și-i zise: „Ei vezi Mărie cum cureți tu!”

Mari inundații în întreaga lume. — Din toate părțile și din țară și din străinătate vin știri despre revărsări catastrofale de ape. Adevărate potopuri.

La noi ca și în Serbia, Bulgaria și alte țări din Europa, au esundat râurile au inundat sate și orașe și au dărâmat o mulțime de case, produ-când pagube enorme. S'au și înecat mulți oameni.

În America însă rupând apa unele diguri, au fost distruse zeci de orașe, zeci de mii de oameni au rămas fără adăpost și s'au refugiat pe coperișele caselor. Mii și mii s'au pierdut în va-luri. Intr'o singură școală, din orașul Elba, care s'a dărâmat, s'au înecat 150 copii din 300.

Vă puteți închipui durerea și jalea nemărginită acum înaintea sărbătorilor.

Mareșalul Foch, fostul comandant su-prem al armatelor aliate, a încetat din viață, dându-și sufletul nobil în mâinile Creatorului.

Gerul de astă iarnă a stricat foarte mult grâul, care în mare parte a degerat, ceea ce este o grea lovitură și pentru biata noastră țară, unde și acum mor oamenii de foame.

În Rusia bântue o foamete neînchi-puită, care este și ea o cauză a răs-coalelor ce obvin tot mai des și se lătesc pe zi ce trece. Chiar și armata roșie a început să se miște, așa că se pare că bolșevismul rus se aproprie de fine.

În Spania au fost mari tulburări stu-dențești, cari au degenerat în ma-nifestații cu caracter bolșevic, s'au produs ciocniri între studențime și armată, care a tras în plin omorând mai mulți studenți.

Gripa, influența care a bătuit în America ca și în Europa, n'a cruțat nici țara noastră. N'a fost însă nici pe departe așa gravă ca în anii 1918 sau 1920, dar s'au înregistrat totuși multe foarte multe cazuri mortale. Mai obvin și azi multe cazuri de boală.

Cu multă durere trebuie să anun-țăm că statul a retras sprijinul său material dela multe instituții, cari însă trebuiau nu numai sprijinite, ci în-ființate și altele noi pe lângă ele! Și totuși d. e. spitalul din Șimleu. Silvaniei va trebui închis din cauza că statul nu i-a mai acordat suma de 800 000, ca ajutor pentru acoperirea cheltuielilor.

Rugăm achitați abonamentul.

Prima croitorie bărbătească militară și civilă
A. Kiss și fiul
succesori
Scheer și Mayer
croitori
Arad, Bulevardul Reg. Ferd. No. 3
execută comenzi prompt din stofele cele mai bune confecțiuni elegante
Prețuri moderate. Cereți pro-specte pentru haine militare (și schimbăș)

În interesul D-voastră cercetați
croitoria de domni

Coroban Ștefan

Str. ION RUSU ȘIRIANU Nr. 2
unde să confecționează cele mai
elegante haine după ultima modă.
Aici se pregătesc și uniforme
funcționarilor C. F. R.

No. 327 | 1929.

CONCURS.

Notariatul cercual Vărfurile, pu-blică concurs pentru îndeplinirea unui post de secretar de notar, 1 post de impiegat comunal și 1 post de impiegat stj. (agent). Cererile ajustate cu actele re-cerute se vor înainta cel mai târziu pe data de 25 Aprilie 1929, iar postul se va ocupa pe ziua de 1 Maiu 1929.

Salarul este cel prevăzut în bugetele comunelor.
Sunt preferite persoanele ver-sate în agendele administrative și de dare.

Vărfurile, la 16 Martie 1929.

Notarul.

PRIMĂRIA comunei Nădlac.

Nr. 1511 | 929.

PUBlicaȚIUNE I.

Comuna Nădlac, ține licitațiune publică în ziua de 15 Aprilie 1929, ora 10 a. m. referitor la construirea fântânilor cu sistem „Northon”.

Se pot concura numai cu o-ferte închise și sigilate.

La caz că publicațiunea I-a nu va avea nici un rezultat, li-citațiunea a II-a se va ține în ziua de 30 Aprilie 1929, ora 10 a. m.

Licitațiunea se va ține în con-formitate cu art. 72 și următorii, din legea contabilității publice.
Nădlac, la 16 Martie 1929.

Primăria.

CREMA DE FATA
„MARGIT”
De vânzare pretutindeni

Primăriile Notariatului Cercual: Vărfurile.

Publicațiune

Din partea Primăriilor aparțină-toare Notariatului Vărfurile se a-duce la cunoștință generală, că la data de 29 Aprilie 1929, la orele arătate în dreptul fiecăreia, se va ține licitațiune publică pen-tru furniturile, arendările și lu-crările necesare pe anul 1929, precum urmează:

No. 316 | 1929, la orele 8 1/2, pentru furnituri de birou;

No. 317 | 1929, la orele 9, pentru procurarea materialului de iluminat;

No. 318 | 1929, la orele 9 1/2, pentru procurarea alor 8 vagoane (80 000 kgr.) lemne de foc, des-picate, calitatea I, esență fag, ne-cesare Primăriei, Notarului cer-cual și Școalelor aparținătoare;

No. 319 | 1929, la orele 10 1/2, pentru procurarea registrelor și imprimatelor;

No. 320 | 1929, la orele 12, pentru procurarea și repararea mobilierului;

No. 321 | 1929, la orele 14, pentru darea în arendă căraușu-tul comunal;

No. 322 | 1929, la orele 15, pentru procurarea și compacta-rea cărților de Legi;

No. 323 | 1929, la orele 16, pentru construcții și reparațiunile, necesare la edificiile notarului;

No. 324 | 1929, la orele 17, pentru construcția și repararea podurilor din comunele Vărfurile și Avram-Iancu;

No. 325 | 1929, la orele 17 1/2, pentru îngrădirea cimitirului de animale din comuna Vărfurile și

No. 326 | 1929, la orele 18, pentru procurarea alor 2 chipluri, 4 părechi bocanci, 2 părechi pan-taloni, 2 vestoane, 2 mantale de iarnă, 2 părechi molitiere, 2 pă-turi, 2 revolve, 2 centuri, 2 săbii, 2 signale etc., necesare guarzilor comunali.

Licitațiunile se vor ține în bi-roul notariatului cercual, pe lângă respectarea dispozițiilor Art. 72—83 din Legea asupra Con-tabilității Publice.

La licitațiune se va putea con-cura numai cu oferte închise și pe lângă depunerea vadiului de 10%, la casseria notariatului.

Caetele de sarcini și condiți-unile se pot vedea zilnic în biroul Notariatului cercual.

Vărfurile, la 16 Martie 1929.

Primăriile comunale.

Primăria com. Nădlac.

No. 978 | 1929.

Publicațiune II.

Neavând rezultat publicațiunea defiptă pe ziua de 17 Martie 1929, publicăm a II-a publicațiune pe ziua de 28 Aprilie 1929, ora 10 a. m. pentru liferarea lemnelor de foc pe seama localului Pri-măriei și Notarilor comunali.

Licitațiunea se va ține în con-formitate cu art. 72 și următorii din legea Contabilității publice, cu oferte închise și sigilate.

Nădlac, la 18 Martie 1929.

Primăria.

Tiparul Tipografiei Diecezane, Arad

Arad
Cult.
Palatul

Dr. Nichi Lazăr, dir.
309